Ч. 188. Неділя 4 вересня (22) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Битва народів під Ляояном.

Нині нема вже сумніву, що Японці побили Росиян під Ляояном. Незвістні ще лиш наслідки сеї битви, котра своїми розмірами нагадує битву народів під Липском а в дечім такі битви як під Седаном і Плевною. З обох сторін ставало під Ляояном до бою звиш пів міліона людий і греміло із 1300 пушок. Страти з обох сторін ще не звістні докладно але обчисляють їх на яких 15.000 по стороні росийскій а на 12.000 по стороні японьскій. Японці знищили Росиянам 35 пушок а забрали 16 пушок, 40.000 карабінів і двіста возів трену, а других 200 возів спалили. З росийскої сторони знов доносять, що Росияни забрали Японцям 40 пушок і взяли в неволю два батальони Японців. Ся послідна звістка, здаєсь, не конче імовірна, хоч би лиш длятого, що Росияни вже з своїм власним войском і з своїми пушками, втікаючи з великим поспіхом до Мукдена не можуть дати собі ради. Битва тревала через два дні 30 і 31 серпня, а її початком треба уважати борбу під Аншанчаном. Там армія ґен. Оку побила Росиян і они мусїли уступити ся аж на дуже сильно укріплені позициї під Ляояном.

Нині нема вже сумніву, що Японці заняли місто Ляоян; дивувати ся лиш треба, що се стало ся розмірно так скоро і легко, бо треба знати, що Росияни укріпили були дуже сильно се місто, на що мали аж надто богато часу. Кріпостними роботами займав ся тут знаний із своїх фортифікацийних здібностий росийский інжинїр Велічков. Далеко поза містом довкола були пороблені в кілька рядів шанцї в той спосіб, що они могли добре крити войско а щоби їх не було видко. Шанцї ті мали безпечні каземати і криті підземні льохи, котрими можна було переходити з одних до других. Кожде місце межи шанцями, кожда дорога або який небудь перехід були забезпечені мінами і дротяними плотами. Місця для батерий були вибрані як найлїпше і найдогіднїйше. Що серед таких обставин Японці побідили, се треба приписати лиш стратеґії і тактиці Японців, незвичайній здібности їх найвисшого команданта, польного маршалка Оями, котрий тут особисто командував та здібностям поодиноких ґенералів і інтеліґенциї не лиш самих офіцирів але й кождого з вояків. Наконець непослідну ролю відограли тут великий патриотизм японьский і так сказати би фанатичне легковаженє житя, коли розходить ся о добро японьского народу.

Дня 30-го серпня припадав день уродин японьского цїсаря. Того дня о 5-ій годині рано — як доносить кореспондент париской ґазети „Temps“ з росийскої головної кватири — загреміли пушки від полудня і полудневого всходу міста Ляояну і розпочала ся страшна канонада. Росийскі батериї стоять в одній лінії півколесом межи долиною а горами. О 6-ій годині пустилась японьска піхота і розпочала живаво стріляти до Росиян стоячих поза шанцями. О 11-ій годині перестали стріляти з карабінів, а Японці з цїлою силою кинулись на полудне і полудневий всхід. Праве росийске крило припирало до зелїзницї, на ліво була гора на триста метрів висока. Там стояв я побіч ґен. Штакельберґа.

Росияни лежали в стрілецких окопах і стріляли на 400 метрів на Японців, що йшли полями засїяними високим просом (сорґум). Одна дивізия зачала обходити ліве крило. О 4 год. вивели Росияни часть резерви; почала ся страшна канонада. На вершок гори падали шрапнелї раз коло разу а один мало що не убив ґен. Штакельберґа. Японьскі батериї всї на рівнинї і зміняють часто свої позициї. Ґен. Мищенко виводить всю свою кавалерию і резерви та може лиш з великим трудом спинити Японців, що заходять з боку. Паде сильний дощ і земля розмакає. О 7 год. сходжу з гори. Мій слуга вертає по мені пішки до Ляояну і каже,

11)

В КРАЮ ДАЛЯЇ-ЛЯМИ.

(Після Веґенера, Свен-Гедіна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Тепер розпочали ся знову протоколи і по двайцятий раз мусїли ми описувати головну кватиру і її залогу. Хоч они без сумніву знали від шпигунів все дуже добре про каравану, то все-таки не хотїли вірити нашим словам. Їм набило ся в голову, що наша головна кватира то не вся наша сила, але що ми так сказати би передна сторожа, поза котрою ідуть тисячі войска. З тої обави вже й не допитували ся про мою народність. Товмач сказав, що то байдуже звідки ми і з якого племени; до Ляссы не вільно нам під ніяким услівєм їхати, лиш мусимо вертати звідси до нашої головної кватири в горах. Злого нам нічого не стане ся, бо під сим взглядом Даляї Ляма видав вже свої прикази.

Тепер почали ми, Шаґдур і я говорити по монґольски таку проповідь, що бідному товмачеви аж в ушах гуділо. Ми сказали єму, що Даляї Ляма нїколи не заказував Буритам, які мешкають на росийскім боцї, ходити на прощі до Ляссы. Камба Бомбо може за то наложити головою, коли поважить ся не пустити нас в дальшу дорогу. Єго тут зовсім не потрібно, бо ми готові до переговорів лиш з якимсь високим достойником з Ляссы.

Товмач перекладав все то, що ми казали, з поважною міною своїм товаришам. О Росиї та Індиї мали они лиш дуже неясне понятє, а то, що говорено о силї і величині сих держав, зовсїм їм не імпонувало.

Наконець пристали ми на то, щоби післати до Камба Бомби курєра, котрий би єго попросив, щоби він спішив ся — але лиш під тим услівєм, що рівночасно піде скорий посланець до Ляссы. Товмач був під кождим взглядом джентльменом, лиш під тим нї, що заедно домагав ся готівки, котрої ми не мали. Ми сказали єму, що дістали ся тут до якогось дивного краю, де мирні подорожні не безпечні навіть від нападу розбишаків. Він, видко, знав о тім, що нам покрали коні, казав, що скоро того зажадаємо, то нам заплатять за них повне відшкодоване. При тім нагадав він собі знову головну кватиру і казав, що там єсть якихсь двох европейских начальників племени та просив нас, щоби ми єму сказали, як они називають ся. Ми сказали єму, що „Сіркін і Чернов“ (два козаки з дружини Гедіна) а він собі їх записав. Коли він відтак хотів ще знати, як ми називаємо ся, ми єму відповіли, що то єго нічо не обходить і що ми будемо переговорювати лиш з більшими достойниками. Наконець ми єго позбули ся.

Дня 9. серпня заворушилось було знов в нашій кітловатій долинї. Множество їздців гнало ся в гори на полудневий захід та гонили перед собою свої стада яків і череди овець. Що то мало значити, ми не могли того розрозібрати; здавало ся мов би кочівники переносили ся на лїпші пасовиска. О 10 годині прийшов до нас знов наш приятель, товмач, з трома иншими мужчинами. Ми просили єго, щоби він казав їм відійти, бо хочемо з ним об дечім поговорити, але він рішучо тому спротивив ся, мабуть побоював ся о свою власну особу. Впрочім казав, що він має нам лиш щось важного сказати і зараз собі піде. Подав нам отже до відомости, що Камба Бомбо з Накчу приїхав і хотів би нас побачити.

На кілька кільометрів від нас далеко, при гостинцї до Ляссы зробило ся було цїле село з шатер. Одно шатро було значно більше від других, біле, в горі з синими смугами; другі, що стояли коло него, були менші а понад кількома з них підносив ся дим. Довкола „села“ уганяло ся множество їздців. Товмач одержав був приказ попросити нас в імени Камба Бомбо, щоби ми зовсїм перенесли ся в безпосереднє єго сусїдство і зайшли до него в гостину. В однім із шатер — казав він — заставляють вже стіл. На середині стоїть цїлий упечений баран а довкола чарки на чай і цамбу[1]), а коли прийдемо, то кождий з нас дістане „гаддік“, тоненьку ясну ленту, яку Монґоли і Тибетанцї дають знатним гостям на знак великої почести.

На то запрошенє відповів я, що Камба Бомбо повинен був нам насамперед зробити візиту а відтак аж запросити на обід. Впрочім ми не чули про него нїчого і не знаємо, чи він має право виступати супротив нас яко якась власть; нехай собі не думає, що ми на єго за-

[1]) Цамба — тибетаньский присмак, страва, мішанина з утертого на порошок засушеного сира, муки, чаю, сала і масла.

що Японції все ще машерують наперед. Російскі мітралези і довгі ряди стрільців на зелізници стріляють ще серед темної ночи на напираючих Японців. На заході горить село. Якогось російского кореспондента поцілила японьска куля і зранила тяжко. (То був здаєсь Немирович-Данченко, кореспондент ґазети „Русь“).

Підчас дуже темної ночи дістали Японці ще поміч. Досьвіта 31 серпня зайшли они знову Росиян з правого боку від зелізниці. О 2-ій годині в ночи можна було при сьвітлі місяця видіти як дві японьскі кольонни сунули мітралези наперед. Російскі батерії і всі полки почали на них стріляти. Японці мусїли уступити ся. О 6-тій годині рано розпочала ся сильна канонада на полудни, о 9-тій годині на правім крилі слідили Росияни з бальона за рухами Японців. Японці стали стріляти в бальон ґранатами. О 10-тій годині скінчила ся канонада і тут Японців відперто.

От се малесенький образ битви під Лаояном.

Новинки.

Львів дня 3 го вересня 1904.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. оповіщує, що Цісар іменував директора бібліотеки Красиньских в Кракові дра Йосифа Каленбаха, звичайним професором польскої літератури на університеті львівскім, на місце помершого бл. п. Петра Хмельовского.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала управителями 2-кл. народних шкіл: Михайла Сіяка в Ляшках мурованих, Як. Скавиньского в Вільхівци, Ів. Орловского в Тарнівци, Ів. Яськова в Залукві, Адольфа Врублевского в Лїсновичах, Вол. Залужного в Чернихові, Августа Гояка в Підзамочку, Евс. Дорожиньского в Серафинцях, Льва Ілявичевича в Ляшках долїшних, Марияна Войнаровского в Ясеници і Юліяна Дубельтского в Устечку.

— **З львівскої архиепархії.** Поставлені в пресвитери: Василь Гургула, Вол. Сваричевский, Василь Меренків, Андрей Гаврищак, Володимир Яримович, Модест Соболта, Василь Павула, Петро Курдидик, Стефан Новосад, Евстахий Барановский, Николай Демків, Дмитро Яремко, Йосиф Боцян, Александер Малицкий, а в диякони Іван Адам.

— **Осторожно з антикварями.** В передвчерашнім поліцийнім рапорті у Львові записано таку подію: До антикварні Льва Бодека в „Народнім Домі“, де заходять купувати книжки переважно рускі селяни, зайшов онногди селянин Дмитро Кравець з Огинович коло Ходорова. Антиквар скористав з несьвідомости селянина і за дві старі книжки, на котрих була ціна 2 К 60 с. і 1 К 30 с., взяв 4 К 40 с. На то звернув увагу поліцияита ревідент Дирекциї скарбу п. Зелиньский і поліцаянт візвав антикваря, аби звернув селянинови надплачені гроші, але несовістний антиквар обурив ся на то і заявив, що має „фірму“, отже нехай его Кравець запізве до суду.

— **Нещастна пригода.** Зі Стрия доносять: Пятнайцятьлїтний Николай Дмитришин бавив ся онногди з своїм ровесником Евгенієм Маєвичем в Крушельвици пістолетом. В часї забави, пістолет, який держав Дмитришин, випалив так нещасливо, що куля поцілила Маєвича в груди. Житю Маєвича грозить поважна небезпечність.

— **Російскі дезертири в Кракові.** В середу вечером зробила краківска поліция облаву і придержала яких 80 підозріних осіб, між ними 14 молодих людий, переважно жидів, що не мали ніяких леґітимаций і укривали ся в Кракові. Як показало ся, суть то російскі дезертири, що утїкли до Галичини з Росиї зі страху перед висланем їх на далекий Всхід.

— **Непоправний обманець.** Вже може який 50-тий раз арештувала вчера поліция Саламона Ванґа за те, що продавав селянам на Краківскій площи мосяжні перстенї за золоті. В дорозї на поліцию давав Ванґ поліциянтови 1 К за те, аби пустив его вільно, але поліциянт не дав ся перекупити. Кілька штук перстенїв відобрано Ванґови, а его відставлено до арешту. Мусить то бути не злий інтерес для Ванґа, коли мимо тількох кар, так уперто займає ся тим самим обманьством.

— **Вистава пчільничо-огороднича** відбуде ся дня 29 с. м. в Сяноцї і потреває до дня 2 жовтня с. р. Філія сяніцка товариства плеканя дробу виставить також свої окази.

— **Небезпечний садівник.** Тринайцятьлїтний Йосиф Бідний, син коваля з Вільки під Львовом, закрав ся до одного з тамошних огородів і почав зривати яблока. Побачивши то, пильнуючий саду садівник, стрілив до хлопця з пістолету і зранив его в ногу. Тяжко раненого хлопця заосмотрили лїкарі стациї ратункової.

— **З любови.** Дня 25 м. м. вечером напав на шевского майстра Гайтнера в Радівцях на Буковині один тамошний парубок і завдав ему ножем кілька ран з мести за те, що сей мав непокоїти его любку своїми залицянями. Виновника найдено швидко — і, як показало ся, его удари належали ся иншому шевчукови, а не тому, якого поранено.

— **Ґімназия в Кіцмани.** Управу кіцманьскої ґімназиї поручило міністерство проф. П. ґімназиї в Чернівцях п. Серґієви Шпойнаровскому. Отворене ґімназиї відбуде ся, як ми вже доносили дня 7 вересня, а вступні іспити дня 5 і 6. Коли в новій ґімназиї буде треба відкривати лише один відділ, то крім директора буде у ній занята лише одна учательска сила. „Wiener Ztg.“ подає іменоване учителем в кіцманьскій ґімназиї п. Ілярия Федоровича, дотеперішного заступника учителя в II ґімназиї в Чернівцях.

— **Перші загальні збори** каси задаткової „Верховина“ відбудуть ся дня 15 вересня 1904 о 2 ій годині пополудни в Сколім в канцеляриї адвоката д-ра Андрия Чайковского з слїдуючим порядком дневним: 1) читане статута товариства; 2) вибір 3 директорів і 2 заступників, 3) вибір 6 членів надзвичайної ради і 2 заступників. 4) внески провізоричні дирекциї. Після § 50 статута мають право брати участь в зборах лише ті члени, що заплатили найменше один повний уділ (40 К).

— **Кара на безженних.** В місточку Сале в державі Віскопзін північної Америки, відбуло ся недавно велике віче дівчат і вдовиць, скликане в цїли наради над проявою збагаючого ся щораз більше числа безженних мужчин. Збори були дуже бурливі, а президентка

вив змінимо своє місце; коли хоче, щоби ми були его сусідами, то може поставити собі своє шатро коло нашого. Ми не хочемо нічого від него і не посилали по него, а коли хоче нас видїти і з нами поговорити, то ему вільно кождої хвилї прийти до нашого шатра. Ми в послїдних часах аж надто пізнали що значить тибетаньска вжлізливість і напасть, то й не маємо охоти стати добровільно сусідами Камба Бомби і его дружини. Ми мирні чужинці з півночи, котрі повинні би мати право іти на прощу, а тепер хочемо лиш знати, чи нам вільно іти до Лясси, чи ні. Коли ні, то ми зараз вертаємо до нашої головної кватири, а Камба Бомбо буде сам мусів відповідати за наслїдки.

Могло би здавати ся, що така відповідь на дружнє запрошене була як не чемна так і зухвала і що три бідні путники не повинні були таким тоном відзивати ся до могутного ґубернатора, бо він же яко ґубернатор мав обовязок і право ревідувати всї каравани і всїх подорожників і богомольців, що ішли до Лясси великим гостинцем із Зайдану. Тепер, коли надходила велика европейска каравана і грозила дїйстно небезпечність, мусів він з цілою енерґією піддержувати свою повагу, коли не хотїв позбавити ся свого уряду або може й житя. Річ певна, що він через післанців з Лясси дістав приказ їхати до Джалльок і там на місци переконати ся, що діє ся.

Поправді однакож ми не з самого упору дали таку відповідь. Довкола нас настав був воєнний рух, Тибетанцї виступили збройно і я би з моєї сторони не брав їм навіть того за зле, що они розлютили ся на наше поступоване, котре остаточно стреміло до того, щоби їх перехитрити. Ніхто би їм не був подивував ся, як би они сказали: Тут єсть Европеєць, що перебрав ся за Бурята, щоби дістати ся до Лясси, і тут єсть лява, що кінчив свої науки в Ляссї, а тепер служить тому Европейцеви за проводиря; поставмож раз на завсїгди примір і покажім обом, що такі змаганя не уходять безкарно. Ще дня 9 серпня ми й не прочували, яка жде нас судьба; то одно, чого ми були певні, було то, що нас під ніякими услівями не пустять до Лясси. Тепер роздумували ми над тим, чи теперішні приготовленя і то занепокоєне, яке настало між Тибетанцями, мають якесь особливше значінє. Чи тото запрошене має на цїли, щоби ми попали ся в лапку? На пир не іде ніхто з оружием; може то Тибетанцї мають на цїли відлучити нас від зброї, котрої таки добре боять ся? Коли би дійстно був намір не випустити нас живцем з неволї, то ми би бодай вистріляли насамперед тих пятьдесять острих набоїв, які мали при собі. Були вже такі Европейцї, що щезли без слїду в Тибетї, хоч і не були так близько Лясси як ми. А перебраний Европеєць був виставлений на ще більшу небезпечність; бо коли би відтак Тибетанців потягнено до одвічальности, то они могли би зовсїм сьміло сказати на своє оправдане: Ми того не знали, що то був Европеєць; він же сам казав, що він Бурят.

Отак розважаючи сидїли ми та радили о нашім критичнім положеню. Коло нас ніхто не показував ся, лиш в шатровім селї ґубернатора настав був оживлений рух і там видко, радили щось о нас. Але що радили, в якім напрямі запали ухвали? Ми здогадували ся, що має ся щось рішити. Може наша нечемна відповідь розсердила Камба Бомбу і він лагодив ся дати нам добру науку. Ми зі страхом ждали, що то буде.

Минули цілї дві години, від коли коло тих білих шатер настав був якийсь рух; Тибетанцї зброїли ся і сїдали на конї. Цїлий ліс їздців пігнав ся по чорнім шляху ід нам. Дощ не падав і ми могли придивляти ся спокійно тій дїйстно хорошій сценї. Жвавим темпом доїзджали они до нас, конї бігли чвалом. Зразу якийсь невразний шум, а відтак чути було скорий тупіт коний. Карабіни і револьвери лежали набиті під рукою, а ми стояли перед шатром і ніхто не сьмів був видїти занепокоєне, яке нас опанувало.

Тибетанцї їхали одним рядом до нас. В середині їхав ґубернатор на великім, красвім мулї; звичайно їздять всї на конях. З ним їхав цїлий его штаб, зложений з войскових, цивільних і духовних урядників в пишних строях. Крила творили вояки, узброєні від стіп до голови карабінами, шаблями і списами, як би то мав бути похід против якогось неприятеля. Ми начислили їх 67 мужа.

Тепер кількох їздців відлучило ся від громади і пігнали ся жвавійше наперед; они приїхали о кілька минут скорше, позлазили з коний і привитали ся з нами. Один з них був наш приятель, товмач, котрий дав нам знати, що Камба Бомбо у власній особі робить нам честь своєю гостиною. Коли він станув недалеко від нашого шатра, зіскочило кількох з его дружини з коний, розстелили на земли ковр, на котрий ґубернатор злїз з коня. Відтак поклали для него подушки і він сїв собі на них а коло него сїв Панзо-лява, вмсший духовник з Накчу.

Я підійшов спокійно до него і попросив его до свого шатра, а він зараз туди й пішов та сїв собі на почетнім місци — на мокрі міхи з кукурудзою — серед не конче пахучих маже поплїснїлих річий. Він виглядав хитро, зиркав на всї боки і усьміхав ся. Міг мати около 40 лїт, був малого росту і блїдий, худощавий та виглядав як би утомлений, але був очевидно вельми урадований, що тепер наконець дістав нас в свої руки; знав дуже добре, що его жде в Ляссї велика слава, коли о тім дасть туди знати.

Одїне на нїм було ґустовне і елеґантне; видко, убрав ся в него умисно на гостину, бо оно було новісеньке і не поплямлене. Зверха мав на собі великий червоний плащ з широ-

мусіла що хвиля переривати наради, аби привернути спокій і порядок. Бесідниць було тілько, що участниць, бо кожда з присутних хотіла висловити своє обурене на нежонатих мужчин Проектів покараня мужчин було знов тілько, що бесідниць. Найбільше подобав ся всім проект одної вдовиці, яка радила оподаткувати тысячкою долярів кождого мужчину, який не оженить ся до 25 року житя. Бесідницю заглушено грімкими оплесками. Однак запал остиг, коли инша бесідниця замітила, що наслідком сеї кари всі нежонаті мужчини винесли би ся з держави Вісконзін. Вкінци по довгих нарадах ухвалено почати в тім напрямі аґітацию в цілых Сполучених Державах і отворити в Новім Йорці бюро для попираня тої справи.

† Помер барон Николай Мустацца, посол на сойм краєвий і член буковиньского виділу краєвого, визначний румуньский діятель, дня 28 го серпня с. р., в Чернівцях в 65-тім році житя.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

— **Руский Інститут музичний**, концесионована ц. к. намістництвом руска консерваториа для науки теориї музики, інструментів і співу під управою „Союза співацких і музичних товариств“ у Львові зачинає з днем 1 вересня с. р вписи на рік шкільний 1904/5. Інститут принимає учеників і учениці на науку теориї і історії музики (дир. Вахнянин); гармонії і контрапункту (проф. Галь), співу сольового (проф. Ясеницка); фортепяну (проф Криницка, Ясеницка, Шухевичівна, Прокешівна), скрипки і віолї (проф. Бережницкий), віольончелї і контрабаса (проф. Арнольд Вольфсталь). Коли зголосить ся достаточне число учеників будуть відкрыті також курси гри на фісгармонії і інструментах дутих (флет, клярнет, обое, вальторня, трубка). Вписи будуть відбувати ся в новім льокали шкільнім при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов. (напротив Народного Дому). Оплата шкільна виносить від 75 до 200 корон річно (залежно від курсу, на який ученик записує ся); вписове одноразово 4 корони. Ученики, що в попереднім році шкільнім були записані до Інститута мають предложити сьвідоцтво з попередного року і не платять вписового. Близші інформациї і приписи шкільні подає „Устав шкільний“ Інститута, по котрий можна зголошувати ся до секретаря Інститута п. М. Волошина, (Руска Бесїда, Ринок 10) а від 1 вересня в канцеляриї Інститута.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Полуднево-німецкий-австрийско-угорский звязок зелїзничий. Від 1 вересня 1904 входить в житє нова тарифа для перевозу розплодового товару (бугаїв, коров і волів).

— **Ціна збіжа** у Львові дня 2 вересня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 9·50 до 9 60; жито н. 7·25 до 7·40; овес 7.20 до 7·50; ячмінь пашний 6·50 до 6 75; ячмінь броварный 7 50 до 8·—; ріпак 10 25 до 10·50; льнянка 7·— до 7 50; горох до вареня 8·50 до 9·50; вика 6·— до 6 50; бобик 6·50 до 6·75; гречка 9 50 до 10 25; кукурудза нова 8·25 до 8·50; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 75·— до 85·—; конюшина біла 60·— до 68·—; конюшина шведска 55·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Чернівці 3 вересня. О пів до другої над раном на стациї в Кіцмани повитав п. Президента міністрів дра Кербера, президент краю кн. Гогенльоге. На двірци зібрало ся було також духовеньство, рускі посли і війти громад, іменем котрих п. Базан подав хліб сіль і подякував за руску ґімназию, а посол того округа повитав п. президента кабінету на рускій земли. Др. Кербер подякував за повитанє і сказав, що цілість може лиш тоді розцвитати ся, коли межи частями панує згода і що лиш згода і нічим незакаламучена праця можуть принести для краю ті плоди яких собі витаючі бажають. Таку працю правительство буде завсігди підпирати.

Чернівці 3 вересня. Друге повитанє президента міністрів на Буковині відбуло ся в Лужанах. Депутация із Заставної просила о заснованє там староства. Пос. Пігулик промавляв в імени ґімнастичних товариств „Січ“. Др. Кербер у відповіди на промову сказав, що згадані товариства сповнять тоді свою задачу, коли будуть держати ся своїх статутів без всяких побічних цілий. О 9 год. рано прибув др. Кербер до Черновець, де на двірци повитав его маршалок Лупул, митрополит Репта гр. кат. крилош. о. Костецкий і инші достойники. З двірця поїхав др. Кербер до палати краєвого правительства.

Петербург 3 вересня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: З достовірного жерела доносять, що телеґрафічне сполученє з Ляояном функціонує (?) правильно.

Токіо 3 вересня. Бюро Райтера доносять: Войска Курокого утомили ся. Ріка Таіце виляла і з тої причини трудна до переходу. Курокі мимо того помашерував дальше.

Токіо 3 вересня. Росияни уступають ся зі всіх позиций на правім крилі під Ляояном. Підчас переходу через ріку Таїці настав був серед росийского войска великий переполох. Японці здобули значну скількість пушок, котрі відтак уживали в битві і острілювали ними дворець в Ляояні.

чезними полами і червоний башлик [2]). Коли то слуги з него здоймили, запрезентував ся він в малій, синій, хіньскій шапочці і в тяжкій шовковій свиті жовтої краски з широченними рукавами; на ногах мав зелені монґольскі аксамитні чоботи, словом, був убраний як би на якесь велике сьвято.

Тепер принесли Камба Бомбі каламар, перо і папір, а відтак розпочав ся протол. Ми его не конче обходили, за то більше головна кватира і сила каравани. Всї відповіди записував він сам, бо мав вислати основний звіт до Лясси. Відтак ревідував наше манатє, але дивним дивом навіть не казав отворити собі скрині; вдоволив ся лиш тим, коли ми ему сказали, що в них наш провіянт. Що до мої особи, то здавало ся, як би він вже все знав, бо навіть мене не розпитував, а Шаґдур, коли він его зачав випитувати, виступив як би якийсь ґенерал; сказав, що він росийский підданий, але й Бурят і має право іти до Лясси. Росийскі власти уважали би то за обиду, як би нас, мирних путників не пущено на прошу до Лясси. Але Камба Бомбо усьміхаючись відповів ему:

„Ти гадаєш, що мене тим напудиш; я роблю, що до мене належить і якраз із за вас дістав я приказ від Даляї Лями, та знаю найлїпше, що маю робити. До Лясси не смієте іти, анї один день дальше в сім напрямі, ні! Один крок дальше — а наложите головою!“ І при тім потягнув він рукою по шиї показуючи як відрізує ся голова. Та й додав ще, що й сам заплатив би житєм, як би нас перепустив:

„То все одно хто ви і звідки приходите, але ви дуже підозрілі; ви зайшли сюди манівцями і мусите тепер вертати назад до свого головного табору“.

Ми побачили, що не вдіємо нічого, а Шаґдур розповів про крадіж наших коний. Камба Бомбо зразу вимавляв ся і казав, що він не одвічає за то, що стало ся поза границями его провінциї. Шаґдур відповів:

Так, отже се не ваш край; а може то росийска земля? — Камба Бомбо тоді розгнівав ся і заявив, що цілий край належить до Даляї Лями. Шаґдур опісля гордив ся своєю відповідию.

Губернатор встав відтак, взяв Шаґдура з собою і сів собі на дворі на подушках; за хвилю закликали мене до него. Він сказав, що готов постарати ся для нас о два коні, але за одного з них мушу я заплатити. Я розсьміяв ся ему в очи і вийшов назад до шатра, сказавши ему, що таких дарунків не приймаємо: або два коні або ніякого. Тоді Бомбо обіцяв, що на другий день дасть нам два коні за тих, що їх нам украли.

Остаточно заявив Камба Бомба, що можемо вибирати ся в дорогу, коли схочемо, але він з Джалльока не скорше виде, аж доки ми не заберемо ся звідси Щоби не тратити часу, постановили ми вже на другий день вертати. Окрема ескорта мала нас відставити аж до границї. А коли ми, щоби із за зьвірят не ставити на ніч варти просили его, щоби він дав нам ескорту аж до головної кватири, він обіцяв і то для нас зробити. Підчас подорожи будуть нам без всякої заплати достанляти провіянту, якого нам лиш буде потреба. Та й тепер дарував нам Камба Бомбо множество всіляких придатних на страви товарів.

(Дальше буде).

[2]) Рід капузи або капішона з дуже довгими двома кінцями, котрий убирає ся в зимі або підчас дощу на голову і обвязує ся довкола шиї.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).